

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23.

Den 1ste December 1898.

47de Aargang.

Tale af Præsident Lorenzo Snow,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, Søndag Morgen den 9de Oktober 1898.

Brødre og Søstre, til Eftertænkning vil jeg i Dag læse nogle Paragrafer af Pagtens Bog:

„Mine Disciple forduum søgte Anledning mod hverandre og tilgave ikke i deres Hjertes, og paa Grund af dette Onde maatte de lide og bleve haardt revsede.

„Derfor siger jeg Eder, at I bør tilgive hverandre; thi den, der ikke tilgiver sin Broder hans Overtrædelser, staar fordømt for Herren; thi hos ham er den større Synd (Pagtens Bog, Side 109.)

„Thi de, der ere trofaste og erholde disse to Præstedømmer, om hvilke jeg har talet, og hævde deres Kald, blive helliggjorte ved Anden til deres Lege-
mers Fornøjelse.

„De blive Mose og Aarons Søner, Abrahams Sæd, Guds Kirke og Rige og Herrens Udvalgte.

„Og alle de, der annamme dette Præstedømme, annamme mig, siger Herren;

„Thi den, der annammer min Tjener, annammer mig.

Og den, der annammer mig, annammer min Fader;

„Og den, der annamer min Fader, annammer min Faders Rige, hvorfor alt det, min Fader har, skal gives ham.

„Og dette er i Følge den Ed og Pagt, der hører til Præstedømmet.

„Derfor annamme alle de, der annamme Præstedømmet, denne Ed og Pagt af min Fader, som han ikke kan bryde, ej heller kan den roffes. (Pagtens Bog, Side 25—26.)

Bed Hjælp af Eders Tro ønsker jeg at sige noget, om ikke i Forbindelse med det, jeg har læst, saa dog som Anden skal tilskynde mig. Jeg føler mig altid afhængig og ydmyg, naar jeg træder frem for at tale til et Folk, der tjener Herren, og som i Almindelighed ere værdige til at kaldes Sidste-Dages Hellige; et Folk, som er bleven oplyst om det Guddommelige, og ere fremadskridende paa Vejen til Ophøjelse og Herlighed og en fuld Frelse.

Naar vi forsamle os, som vi have paa denne skønne Morgen, ere vi efter min Mening berettigede til at modtage Belærelse af dem, der her tale til os, og hvis dette slaar fejl, er det almindeligvis vor egen Skyld. Det er vort

Privilegium som Sidste-Dages Hellige at drage Nytte af enhver Lejlighed, der saaledes gives os til at forberede os paa alt, hvad der foreligger os som Pligter; og efterhaanden som de Banstueligheder, vi møde paa vor Vej, maatte vilde forøges eller synes sværere at overvinde, behøve vi mere Kraft til at modstaa Fristelser og til at opfylde enhver Pligt. Jeg formoder, at de Sidste-Dages Hellige i Almindelighed have samme Anskuelse som jeg med Hensyn til vor Fremadskriden, nemlig at efterhaanden som vi blive ældre og nærme os det Punkt, hvor vi forlade denne Skueplads og træde ind i en anden Tilværelse, ere vi mere tilbøjelige til at henvende vore Tanker og Betragtninger paa det, som vi kunne vente at møde, og hvad Omstændigheder ville omgive os der, samt hvad Forberedelse vi have gjort eller burde gøre paa det, som vi have i Forventning. Saaledes er det med mig. Nu i mit 85de Aar kommer det mig ganske naturligt for, at disse Ting ere værd at overveje nøjagtig, og ligeledes at se tilbage i Tiden, om vi have gjort alt, hvad der stod i vor Magt paa denne vor Vandring, og beredet os saa godt som muligt for det tilkommende. Om vi se, at vi ikke have gjort vor Pligt da burde vi straks begynde derpaa med fordoblet Iver. Vi have fuld Rettighed til at forstaa noget af det, som vi ville møde i det tilkommende Liv. Vi maa lide meget Ondt, medens vi bestræbe os paa at opfylde de Pligter, der i Følge Evangeliets Bydende paahvile os. Om der gaves Tid nok, kunne vi fremstille alle de Genvordigheder, de Sidste-Dages Hellige have maattet gennemgaa; og hvis de ikke havde vist sig villige til at gøre disse Opoffelser, vilde deres egen Samvittighed bebrejde dem paa Grund af den Oplysning, de havde faaet, om

hvad de burde gøre. Hvad Jesus sagde ved en vis Lejlighed — nemlig da han, for at forklare Guds Riges Værd, fortalte om en Mand, der søgte efter Perler — er bleven bevisliggjort hos de Sidste-Dages Hellige. Da denne Mand fandt en Perle af stor Værdi, gik han bort og søgte alt, hvad han ejede, for at kunne købe den. Ligeledes brugte Frelseren en anden Lignelse om en, der fandt en Skat paa en vis Mark og søgte al sin Ejendom for at kunne erholde Skatten. Disse Lignelser passe til de Sidste-Dages Hellige. Vi have maattet lide og opofre det, som var os mere kært end selve Livet, og nogle have endog maattet lide Martyrbøden, ved at blive bragt i saadanne Omstændigheder, at de ikke kunde undgaa Døden af Morderens Haand. Vi opfordres bestandig til at gøre Opoffelser. Efterdi Herren fordrer dette af os, og vi almindeligvis underkaste os hans Bud og Fordringer, er det vort Privilegium at vide noget om det tilkommende Liv, og hvad Resultat der vil komme af vore Dine og af at vandre paa denne trange Vej. Det vilde næsten være umuligt for en Sidste-Dages Hellig at bestaa i Guds Kirke, hvis ikke han fik Oplysning om dette, hvilken dog ikke kan erholdes ved menneskelig Visdom. Dersom dette ikke var Tilfældet, vilde vi ikke have Fortrin fremfor andre Folk.

Jeg har lært noget, der er ganske forunderligt angaaende Herrens Løfter, som jeg ved ville blive opfyldte, om vi gøre vor Pligt. Jeg har ikke været et Medlem af dette Samfund i 62 Aar uden at have lært noget. Mine Bestræbelser gik ud paa at blive værdig til at modtage saadant, som ingen kan faa uden ved den Helligaands Kraft, og Herren har vist mig meget, og gjort det saa klart for mig som Solens Lys,

angaaende hvad dens Tilstand vil blive, som er trofast i sit Kald.

Jesús siger: „Den, der annammer mig, annammer min Fader, og den, der annammer min Fader, annammer min Faders Rige, hvorfor alt det, min Fader har, skal gives ham.“

Dette er skrevet i Pagtens Bog. Hvis det var i det Nye Testamente, vilde nogle, om endog de ikke kunde forstaa det, antage det for sandt, fordi det stod skrevet i Bibelen. Jeg er lige saa forvisset om dets Sandhed, som om det fandtes i det Nye Testamente, der dog ogsaa bekræfter denne Lærdom. Jesús jagde, som staar skrevet i Johannes Aabenbaring: „Den som sejrer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Trone.“

Der er mange Skrifstæder, der hentyde til dette, og det stemmer overens med min Tro. Jeg tror, at vi ere Guds Sønner og Døtre, og at han har gjort det muligt for os at erholde guddommelig Visdom og Kundskab. Det siges, at vi bleve skabte i hans eget Billede, og vi erfare, at der er en himmelsk Natur i Menneskets Hjerte. Der er en aandelig Organisme i vort Legeme, og denne besidder i sig selv en Guddommelighed, skønt den maaske endnu er i sin spæde Udviklingsperiode, men den besidder alligevel den Egenkab, at kunne udvikles og gøre Fremgang, ligesom Barnet, der fostres af sin Moder. Uagtet Barnet kan være meget uvidende, er der dog Mulighed for, at det, ved at gennemgaa alle Barndommens og Ungdommens Besværligheder, kan i den modnere Alder opnaa saa højt et Punkt af Intelligens, at den i Forhold til den spædes Uvidenhed er ganske forbaasende. Paa hvilken Maade opnaas dette. Det er paa Grund af dets Modtagelighed og Evne til at udvikles, ligesom Faderen. Saaledes er

det ogsaa med os. Der eksisterer i os en Guddommelighed, der er himmelsk og evig. Om Tusinder af Aar ned i Fremtiden vilde vi være os selv og ikke nogen anden, hvad der angaar vor Individualitet. Den forandres aldrig men bestaar igennem Evigheder. Vi vokse ligejom Børn og tiltage i Kundskab og Visdom.

Nogle, saasom Elias, Elija, Samuel, Moses og andre, der bleve store Profeter, skrede meget langt frem i Visdom og Kundskab, og udviklede deres guddommelige Natur til et mærkværdigt Højdepunkt. Saaledes burde og vi stride fremad i denne Retning, indtil vi opnaa det høje Maal, som Verden ikke formaaer at naa.

Som jeg her læste, var der en Ting Jesu Disciple ikke kunde fuldføre, nemlig at tilvejebringe den aandelige Enighed, der burde herske iblandt Guds Børn, og Herren straffede dem derfor. Herren fordrer, at vi skulde tilgive hverandre, endog „halvfjerdsindstyve Gange syv Gange“. Om end vor Næste ikke forlanger Tilgivelse, er det vor Pligt at tilgive ham mange Gange. Paa den, der ikke tilgiver sin Broder, hviler den større Synd — det vil sige: han begaar en større Synd end den, der forlyndede sig imod ham. Herren fordrer, at vi skulle elske vor Næste som os selv — en meget haard Pligt at udføre under mange Omstændigheder; men vi maa bestræbe os paa at naa den Grad af Fuldkommenhed, og ville engang opnaa den. Moses gjorde, formedelst den Guddommelighed han havde naaet, mange store Undergerninger. Israalterne forurettede ham i enhver Henseende. De ringeagtede og modsatte sig hans Raad, og en Gang udnævnte de en Leder til at føre dem tilbage til ægyptisk Trældom. Det var ham en meget haard Prøve at bære over med

deres Ringeagt. Til sidst blev Herren vred; hans Overbærenhed blev udtømt, og han besluttede at ødelægge dem alle med Undtagelse af Moyses, og vilde ved ham skyldstgøre, hvad han havde til Hensigt med Israël, nemlig at gøre dem til en mægtig Nation. Der er kun saa i denne Tid, der ikke vilde med Glæde modtage et saadant Tilbud, nemlig at blive gjort til Stamfader for et mægtigt Folk og evigt Rige. Dette foreslog Herren for Moyses. Men Moyses havde ved Guds Aands Kraft naaet den Grad af Fuldkommenhed, at han fremfor sin egen Ophøjelse foretrak Israëls Frelse og Naade hos Gud. Han paakaldte Herren i Tro og søgte at overtale ham. Han paatog sig at vise Herren, at hvad, han havde i Sinde, vilde i det mindste tilskyndeladende ikke saa et godt Udsald. Han talde med Herren, som en Mand taler med en anden. Hvorledes kunde han gøre dette? Han havde set Gud Ansigt til Ansigt, som enkelte have set ham i disse sidste Dage, og han vidste, at han kunde føre Tale med ham. Han paamindede Herren, at hvis han udførte dette sit Forsæt, nemlig at ødelægge Israël, vilde de andre Nationer beskyldte Gud for at have paataget sig uoget, han ikke kunde sætte i Udførelse. Smidlertid læse vi, at Herren vendte sig fra sin Beslutning og gjorde ikke, hvad han havde haft i Sinde at gøre. Om nu Gud kun herved ønskede at sætte Moyses paa Prøve er maaste et vanskeligt Spørgsmaal. Men Moyses havde sikkerlig den Forstaelse, at hvis han ikke kunde bortvende Guds Brede, vilde hele Israëls Folk blive ødelagt. Det var det guddommelige i Moyses, der havde naaet saa højt et Maal, at han kunde have Indskydelse hos Herren. Der var ligeledes en høj Guddommelighed i Abraham. Ingen jordisk kunde have gjort, hvad Abraham

gjorde — tage sin eneste Søn op paa Bjarget til et Offer — uden at være inspireret og i Besiddelse af en Guddommelighed, hvorved han kunde modtage Inspiration. I Beretningerne om Profeterne læse vi om mange saadanne overordentlige Tilkendegivelser. Vi finde Mænd i vor Tid, der aldrig kunde have gjort, hvad de gjorde — og som aldrig kunde have osret, hvad de osrede, uden at de maatte have haft Modtagelighed for og Forstaelse om Guddommelighedens Tilkendegivelser.

Med Hensyn til Modtageligheden af disse underfulde Ting, jeg her har læst om, er jeg lige saa vis paa det, som jeg er paa, at jeg taler til Eder i Dag. Endskøndt det synes højt mærkverdigt, staar det dog saaledes skrevet, og jeg ved at Herren taler kun Sandhed. Naar han ved sine Vøster troster sine Børn, overgaa disse Vøsters Ophydelse altid vore højeste Forventninger. Præsident Woodruff kunde ikke have gennemgaaet de Videlser, han fra Tid til anden gennemgik, uden at sætte Livet til, havde der ikke været en høj Guddommelighed i ham, der modtog og forstod den Guds Aand, der kom til ham, og dygtiggjorde ham til at fuldbyrde sit Kalds Pligter. Andre Mænd kunde nævnes i samme Forbindelse. Om Profeten Joseph Smith, med hvem jeg for mange Aar var lige saa vel bekendt, som jeg er med min Broder, ved jeg, at han var en oprigtig Mand, hengiven for Menneskehedens Velbære og Herrens Fordringer al den Tid, det blev ham tilladt at leve. Der har aldrig nogen levet, der besad en højere Grad af Oprigtighed og større Hengivenhed for Menneskenes Belfærd end Profeten Joseph Smith. Jeg kan sige dette af mit eget Bekendtskab med ham.

Sidste-Dages Hellige, vi have haft en udmærket Konference, og Vejret har

været smukt. Herren har rigeligen vel-signet os. Her ere vi samlede fra mange af Jordens Nationer, og dette har været et storartet Værk. Gud alene havde Magt til at udføre det. Udsigterne for Værkets Fremme ere store og herlige. Tiden nærmer sig med stærke Stridt — dog vi ønske ikke at sige meget om at gaa til Jackson County, Missouri, da vi paa Grund af vor Svaghed og Uvidenhed maasse vilde forsonne eller blive ligegyldige om at bygge Hjem og andre Bekvemmeligheder for os selv og vore Familier her. Jeg erindrer, at da vi først begyndte at anlægge Brigham City, ansaa nogle det som Daarskab, og som aldeles unyttigt at plante Ferskentræer, Æbletræer, Ribes og andre Buske, fordi de ventede inart at gaa til Jackson County, og det var kun efter megen Overtalelse, at vi fik dem til at forandre deres Anskuelse i den Retning. Vi skulle ikke derhen i Morgen eller i denne eller næste Uge; men vi skulle

derhen en Gang, og der er mange Hundreder under min Røst i Dag, som vil opleve den Dag, da de ville gaa til Jackson County og bygge et helligt Temple til Herren, vor Gud. Værer beredte paa at udføre disse Ting, der er bleven udlagt for os i denne Conference, og holder Eder værdige; da ville vi opnaa alt, hvad jeg har læst om i Eders Paahør i Dag. Vi have ikke Tid til videre at forklare disse Ting. Vi bære vore Vidnesbyrd om, hvad vi kender, og om hvad Herren har gjort for os, og hvad vi haabe at gøre ved hans Hjælp, og overlade det øvrige i hans Haand.

Gud velsigne Eder, Sidste-Dages Hellige. Vi ønske at gavne Eder, og at gøre alt, hvad Herren giver os Kraft til at gøre, thi vi vente at være sammen i det tilkommende Liv, fra Evighed til Evighed. Maa Herren hjælpe os alle er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Fra min Dagbog.

Det var en skøn og klar Aften, den 15de August 1898, da jeg i Selskab med Broder W. Bartington begav mig paa Rejsen fra Salt Lake City, Utah, til Europa. Kort før Solens Nedgang gled Toget jndpaa forbi mange smukke Landskaber og juoede sig da i en østlig Retning med mindre Fart opad den vestlige Skraaning af Klippebjergene. I Colorado kom vi den følgende Dag igennem nogle af de mest romantiske Bjærgpas og Landskaber, jeg nogen Sinde havde set. De højt mod Himlen taar-nende Bjærgtoppe — hvorimellem stnngede sig brnsende Elve og rislende Bække, overstrøggede enten af Klippefthkker eller af Stov og Krat, trinvis paa deres

lange Vej nedad mod Havet — ere nok til at indgnde i Sindet en høj Vres-frugt for Aduagten's Skabelses Værk. Disse Tegn paa forfærdelige Omvæltninger ihyntes mig at være et andet Vidnesbyrd, der taler højt og afgørende for Mormons Bogs guddommelige Troværdighed. Den 18de besøgte jeg Independence i Jackson County, Missouri. Den første, jeg modte der, var en Josefitt ved Navn, S. G. Maho, som engang var Fredsdommer. Da jeg spurgte ham, hvor Templegrunden var, sagde han, at han netop skulde den Vej og vilde vise os alt, hvad der var at se. Vi fulgte ham og rigtignok fandt Templegrunden, der ligger lidt vestenfor

Staden og bestaar af to Tønder Land paa en smukt beliggende høj Bakke, omgiven af et skønt Landskab med høje og Dale, Skove og blomsterrige Enge. Skoven bestaar dels af Eg, Balmød, Elm, Bogelber, Lind, Alip og Løn. Tempelgrunden blev indviet den 3die August 1831. I Følge Aabenbarelsen skal det nye Jerusalem engang bygges der. Nogle ere i deres patriarkalske Betsignelser blevne lovede, at de skulde faa Arvelod der.

Medens jeg var paa dette Sted, vendte mine Tanker sig mod Himlen i hdmng Bøn til Gud om, at Dagen snarlig maatte komme, naar disse Løfter skulde opfyldes paa Zions trofaste Sønner og Døtre.

Rejsen blev fortsat videre til Montrose, Iowa, og over Mississippifloden til Nauvoo. Dette er en smuk Beliggenhed for en Stad. Fra Stedet, hvor en Gang Templet stod, har man en herlig Udsigt mange Mil Vest og Nordvest udover Mississippifloden og Iowa, og ligeledes Syd og Sydøst over Illinois' grønne Enge og løvsmykkede Skove. Her havde vi Lejlighed til at besøge de gamle Hjem, hvori engang boede Brigham Young, John Taylor og Wilford Woodruff, samt andre af Kirkens trofaste hedengangne. I John Taylors Vinhave fandt man en frodig Vækst af hvidige Druer. Ved Flodbredden ligger Profeten Joseph Smiths Hjem og hans Families Begravelsessted. Her hviler hans Hustru Emma, der siden blev gift med Hr. Videman, som ogsaa ligger begravet der. Over Gaden nær ved ligger en Bygning, der kaldes Nauvoo House og ejes af Fru Videman. Hun indbød os til at bese hele Huset. Der ser man Joseph Smiths Skrivebord og andre Genstande fra hans Tid, og jeg havde Lejlighed til at gynge mig i Moder Smiths Gyngestol,

som staar der endnu. Denne en Gang florerende og folkerige Stad er nu reduceret til en uanielig Landsby med cirka 1300 Indbyggere, der ikke synes lynderligt at bekymre sig om dens Forkønnelse eller Udvidelse. Den eneste Næringsflid af Betydning, man ser, er Vinavl, for hvilken Jordbunden ja vel som Klimaet synes at være jærlig stiftet.

Grundejendomme staa i meget lav Pris. John Taylors fordoms Hjem med to Stenhuuse og to Tønder Land kunde nu købes for et Tusind Dollars, og midt i Staden kan man købe Byggegrund for 25 Dollars pr. Fod Front.

Derfra gik Rejsen til Chicago (det nye Babylon) hvor vi fik Lejlighed til at gaa igennem Løssellatunnelen, der er bygget 40 Fod nedenunder den 400 Fod brede Chicagoslod, og hvis Mure ere 10 Fod tykke. Dens Længde er 2500 Fod og efter min Mening burde regnes blandt Verdens Underværker. Rejsen fortjattes herfra til Kirtland i Ohio Søndagmorgen den 21de. Der staar endnu paa en smuk Bakke og i temmelig god Bevaring det første Tempel, Mormonerne opførte. Foruden en Vestibule bestaar det af en rummelig Sal 65 Fod lang og 55 Fod bred, hvori der er 8 Prædikestole, fire i den østlige og fire i den vestlige Ende af Salen. Templet blev indviet til Guds tjeneste den 27de Marts 1836, og den paafølgende 3die April aabenbarede Jesus, Moses og Elias sig der og gav Profeten Joseph Smith de Nøgler, de holdt til Guds Riges Forvaltning paa Jorden i de sidste Dage. Med forunderlige Følelser, der ikke let lade sig beskrive, traadte jeg ind i en af Talerstolene, hvor, som Historien beretter, disse himmelste Sendebud viste sig for mere end 62 Aar siden. Vi gik op og ud paa Tempellets Tag og højere op paa Taar-

nets Tinde, hvorfra vi bestuede Stedets skønne Omgivelser i alle Retninger.

Der næst drog vi til Palmyra i Staten New York og besøgte Cumorah Højen, der ligger omtrent 4 engelske Mil fra Byen, og er den største blandt flere andre Bakker. Den er højest mod Nordenden, og herfra har man en herlig Udsigt over et milevidt udstrakt bølgefornigt Land, meget rigt paa Skove af mange Slags Træer. Vi gik til et Sted paa Vestsiden af Bakken, hvor Joseph Smith som Yngling modtog de Plader af Engelen Moroni, hvorfra Mormons Bog blev overført ved Guds Gave og Kraaft. Medens jeg var der paa Bakken, for mine Tanker tilbage i Tiden til Babelstaarnet, hvor Sproget blev forsthyret, 1757 Aar efter Stabelsen. Tanken fulgte Jared og hans Broder, som med deres Familier udvandrede fra Babelstaarnet og stredede Kurser ved Almagts Ledelse over det store Verdenshav til Amerika, hvor de bosatte sig, og deres Efterkommere besad Landet i 1600 Aar.

Ligeledes reflekterede jeg paa Behi og hans Familie, der udvandrede fra

Jerusalem 600 Aar før Kristi Tid, og ved den samme Almagts Styrkelse naaede Amerika. Disse formeredes i et Tusind Aar, hvorefter Pladerne, paa hvilke Amerikas Oldtids-Historie var optegnet, blev af Moroni nedlagt i Højen. Her bleve de opbevarede til den Dag, da Moroni igen kom og tog dem ud, og overleverede dem til Joseph Smith den 22de September 1827. Efter mit Sind jaaledes havde været ihjelsat, opstige mine Tanker mod Himmelelen i Lov og Tak til Gud for Evangeliets Gengivelse og min egen Delagtiggørelse i samme.

Den 24de ankom vi til Philadelphia, hvor vi havde Lejlighed til at besøge Independence Hall. Der i en stor Sal blev de Forenede Staters Grundlov understreven for mer end hundrede og tyve Aar siden. Klokken, som med sin klare og indspirerende Lyd tilkendegav, at Frihedens Sol var opstaaet over den bedste Del af Amerikas Fastland og hvis Straaler endog lyse for de Sidste-Dages Hellige, er endnu der at se.

Andreas Peterson.

Moralitet og Religion. Undertiden finder man Folk, som fravige sig alt, hvad der angaar Religion; men paa samme Tid tro de, enhver burde leve et moralsk og dydigt Liv. Saadanne synes ikke at forstaa, at Moralitet er Religion; at Evangeliet er kun et System for Moralitetens Uddannelse. Uden Moraliteten er Religion kun en unyttig Form, og uden at den ledsages af Evangeliets Ordinanancer, kan Moraliteten ikke opnaa Fuldkommenhed. Der er ingen Grænselinie mellem Moralitetens og Evangeliets Love. Evangeliet indbefatter dem alle, og ethvert System af Moralitet, der ikke indbefatter ethvert Princip, der hører til sand Religion er ikke fuldkommen eller fuldstændigt. Det kunde formodes, at Dydighed mod Evangeliet fordrer Jagttagelse af visse Skikke, der ikke have nogen som helst Forbindelse med Moralitet. Sandt nok indprænter Evangeliet Ordinanancer og Pligter, der tilhneladende ikke ere nødvendige til Udøvelsen af moralske Principper. De synes at være vilkaarlige Fordringer, men naar Filosoffien af disse evangeliske Ordinanancer forstaaes, vil det ses, at de kun ere nødvendige Hjælpemidler til Moralitetens Udøvelse.

Den 1ste December 1898.

Hjemmet.

Der findes næppe et andet Ord, der indgælder i Sindet en saa lykkelig Følelse og stor Længsel, eller som opmuntrer os saa meget til at opfylde Livets Pligter som det Ord „Hjem“, forudsat at Hjemmet er hvad det burde være. Der finder Du Hvile efter Dagens Møjsommeligheder, Ly for Storm og Kulde, Føde og Bedervægelse for det trætte Legeme, medens Børnenes ukyldige Passtær og Leg, saa vel som Moderens venlige Ord og Modtagelighed, fylder Hjemmet med en Fryd, der er næsten himmelsk. Ved Narvaagenhed, Tro og Bøn kan Du berede Dig en Himmel her paa Jorden. Skaberen i sin uendelige Visdom forordnede Forening af Mand og Kvinde, for deri at lægge en Grundvold til en himmelsk Organisation. Hjemmets Pligter ere ikke alene at drage Omsoarg for det jordiske Livs Nødtørstigheder, men saafremt det velsignes med Børn, burde der indplantes i deres Hjerter Tro, Haab og Kjærlighed, saa at de i Fremtiden kunne reflektere Idealen af Skaberens Hensigt, med at holde hans Bud og berede sig for alle det jordiske Livs Pligter.

Loven for Hjemmet blev givet vore første Forældre i Edens Have. Senere blev den udbajunet fra Sinai Bjerg, og alle civiliserede Nationers Lovbøger ere for en stor Del Afbilleder af de ti Guds Bud, som blev givet til Moses, hvilke, om de retteligen haandhæves, have en god Indflydelse paa Hjemmet og Familien. De gamle Patriarker kendte Værdet af Hjemmets Indflydelse, og derfor vare de nidkære til at sætte fremlysende Eksempler paa Trofast og Ret, ikke alene i deres Hjem, men ogsaa paa deres Vandringer, fjærn eller nær. Denne Indflydelse havde til Følge, at de fleste af deres Efterkommere vandrede paa Retfærdighedens Sti. I Hjemmet finde vi Barnet, Ungdommen og den modne Alder. Lad derfor Omgivelsen være af en saa indbydende og opmuntrende Natur, at Børnene, baade Sønner og Døtre af forskellige Aldere ville anse Hjemmet som det bedste og behageligste Sted paa Jorden, hvor Fryd og Glæde ere herskende, og hvor de kunde finde Bedervægelse baade for Legeme og Sjæl. Statsmænd have altid talt anbefalende om, at have vel organiserede Hjem, thi som vi i Almindelighed finde Hjemmet, finde vi ogsaa Nationen. Hvor som helst vi finde en Nation, der tiltager i Storhed og Magt, finde vi ogsaa Familien i Hjemmet iagttagende Dyd og alle kristelige Sæder. Blandt den nulevende Mennekeslæggt ere de Sidste-Dages Hellige de mest omsorgsfulde og flittige paa Jorden til at gøre deres Hjem lykkelige.

Se de fromme og gudhengivne Fædre og Mødre, hvorledes de fra Morgen til Aften, Dag for Dag værne om hverandres og Børnernes Vel. Se den Nidkærlighed de lægge for Dagen ved at indgæde i deres Sønners og Døtres Bryst Erbødighed og Yndighed mod Guds og Mennekers Love. Saaledes finde vi dem i tusindvis hjemme i Zion og mange i Adspredelsen. Vi tro Salmistens Ord, hvor han siger: „Se, Børn er Herrens Arv, Livsens Frugt er en Løn,“ og ligeledes „Salig er den Mand, som haver fyldt sit Rogger af dem.“ (Sal. 127, 3—5.) Derfor kan det med Rette siges: „De, som saa med Graad, skulle høste med

Frydefang." (Sal. 126, 5.) Naar Du betragter dit Livs Tilstand og alle de Beslignelser, baade timelige og aandelige, som Du har modtaget af ham, som er Ophav til alt godt — indbefattende et godt og behageligt Hjem, en trofast Egtefælle, lydige og dydige Børn — saa har Du Narfag til at sige: Gud er god, thi han har hørt og besvaret dine Bønner efter dit Dunst. Udaaf saadanne lykkelige Hjem træde ædle Mænd og Kvinder frem paa Handlingens Stueplads, og begive sig ud paa Verdenshavets brusende Bølger, og i denne Livets Kamp føre deres forskellige Forretninger med Hæder. Vi finde dem som Hyrder, Bjærgmænd, Agerdyrkere, Haandværksfolk, Kunstnere og Videnkabsmænd af alle Slags. Af saadanne kaldes og udsendes aarligen Mænd i hundredvis med Myndighed fra Himlen, som Budbærere af Livets og Saliggørelsens Evangelium, til en lydige og falden Verden, raabende Omvendelse til alle, uden Hensyn til Stand eller Stilling i Livet, formanende dem til at aflægge Forfængelighed og Vist, og jamles omkring Evangeliets Banner, hvor Fred og Frelse kan opnaas.

Naar Du paa denne Maade i Tro og Lydighed underkaster Dig den Almægtiges vise Sihrelse, saa kunne vi sige til hverandre: Vader os nu tilfammen fortlætte Rejsen udover Tidens urolige Hav, og med Trofasthed fuldføre vor Vandring indtil vi naa den stille Havn, og der nedlægge Vandringsstaven, samt omsider indtræde i de lykkeligens og trofastes Hjem.

Visdomsordet.

Enhver, som har annammet Kristi sande Evangelium, forstaar, at i Følge Frelsens Plan kunde Menneskene ikke opnaa en fuldkommen Lykjalighed, uden at gennemgaa denne Prøvestand, nemlig Livet, hvor vi kunde have Lejlighed til at gøre Brug af Fornuften og den fri Villie, som Herren i sin uendelige Visdom har givet Menneskene, for at de ved disse Gavers rette Brug kunde erhverve sig en lykkelig Tilstand gennem tilkommende Ewigheder, og ligeledes at han i modfat Fald kunde med al Retfærdighed forkaſte de Ulydige, og adstille dem fra de Lydige, saa at disses Lykjalighed derved maatte fuldkommes. Herren skabte Mennesket i sit eget Billede, siger Bibelen, altsaa var det skabte Legeme fuldkomment og fejlfrit, og svarede i enhver Henseende til Skaberens Hensigt. De oprindelige Love, der bleve givne Menneskene, vare simple og lette at efterkomme. Nogle af disse havde til Hensigt Legemets rette Forplejning, og det er ganske naturligt at det nye Menneske, sat paa en ny Jord, maatte undervises af Skaberen i alle Ting, hvorfor Herren vist nok lærte dem, hvad de maatte og ikke maatte spise; vi have god Grund til at tro, at deres Drik bestod af rent Rildvand til de lærte at berede Saft af Frugterne. Den menneskelige Appetit for Føde maa have været Mennesket medstabt paa det at Livet maatte opholdes og vedvare længe nok for at fuldbyrde Skabersens Maal. Saaledes finde vi, at vore første Forældre brugte som Føde Jordens Frugter. Efter at Jorden blev forbandet, blev Menneskene maatte nødt til at spise Kjød og Fiske, og maatte længere hen i Tiden brugte andre Fødemidler, der mindre svarede til Skaberens Hensigt med Menneskets Levetid. Vi finde i Moſe Lov, at Herren maatte foreskrive sit Folk paa den Tid, hvad de maatte og ikke maatte bruge til Føde. Han fordrede med Streng-
 hed,

at hans Bud og Raad skulde agtes og efterleves. Fristeren var altid til Stede for at faa Mennesket til at overtræde Loven, og saaledes vedbliver han endnu i Dag at overtale os til at ringeagte Guds vise Raad og Hensigt; og vi, ligesom Eva, lytte til hans smigrende Tale, og lade os forblinde med Hensyn til det, som er os mest tjenligt. Herren har fra Tid til anden maattet lære sit Folk, hvad de burde og ikke burde bruge for at nære og pleje det Legeme, han skabte i sit eget Billede i en alvis Hensigt. Han ønsker, at det skulde paakønes af hver, som har det i Eje, og at det skulde bevares i dets originale Renhed. Til de Sidste-Dages Helliges Belærelse og Gaver, ja til deres Frelse fra meget Ondt og megen Lidelse, har han benaadet dem med Aabenbarelsjer angaaende dette, vigtige Spørgsmaal, hvorledes vi kunne forlænge Livet og fikke det for hvad, Herren har til Hensigt for os at udrette her paa Jorden.

Ligesom i fordums Tid har Herren i vore Dage givet sit Folk Raad og Lærdom med Hensyn til at bevare Legemet, og følgende ere nogle af hans Ord til Profeten Joseph Smith givne i Kirkland i 1833: „Om nogen drikker Vin eller stærk Drik iblandt Eder, se det er ikke godt, ej heller behageligt for Eders Faders Naah, ikkun naar I forsamle Eder for at ofre Eders Sakramenter for ham. Og se, dette skulde være Vin, ja ren Vin af Vinstoffens Frugt, af Eders egen Tilberedning. Og atter, stærke Drikke ere ikke for Maven, men til at to Eders Legemer med. Atter, Tobak er ikke for Legemet, ej heller for Maven, den er ikke til Nytte for Mennesket, men den er en Urt for udbortes Skade, og alt lygt Kvæg, og bør bruges med Betænkksomhed og Kløgt. Og atter, hede Drikke ere ikke for Legemet eller Maven. Og atter, sandelig siger jeg Eder, alle junde Urter har Gud beskiftet til Menneskets naturlige Kræfter og Nytte; hver Urt i sin Tid og hver Frugt i sin Tid, og alle disse skulle bruges med Maade og Taktigelse“ osv.

Vi se heraf, at Herren endnu har Omhu for, at Legemet skulde være varigt, rent og sundt, hvorved det tillige er bedre fikket til at opfylde Livets Pligter, end hvor det modsatte er Tilfældet. Hvem tør vove sig paa at gøre Indvendinger mod Guds vise Raad og modsatte sig hans Villie. Evangeliets Grundlære er, hvor Gud raader og bejaler Mennesket, fordrer han Uhydighed, og formedelst den ere vi frelste, medens den uhydige er under Forbandelse. Det er unødvendigt at anføre Skriftsteder for at bevise dette Princip. Det er Naturens Lov saa vel som Guds Lov. Hver den, som overtræder Loven, kommer under Forbandelsen i lig Grad, og saa vidt vi efterkomme Loven, deltage vi i de Belsignelser, Herren har lovet. Hans Løfter ville ikke slaa fejl. Ved at adlyde disse hans Raad ville vi ikke alene have den lykkelige Sindro og Bevidsthed om, at han er vor Fader, vor Ven og vor Belønner, men vi have Løfter om, at vi skulde have legemlig Styrke, Sundhed, Aandskræfte og Kraft til at modstaa Fristelser og Snyddomme, og Dødens Engel skulde gaa os forbi paa den Dag, da Herren skal revse de ugudelige. Vore Børn ville følge vort Eksempel og derved forsøge vor Uhykialighed, baade her og hisset. Lader os derfor ikke drive Spot med Herrens Visdomsord, men være hans lydige Børn og lad det være nok for os at kende hans Villie, og ikke vente paa strenge Befalinger. Herren har kundgjort for sit Folk, at berusende Drikke, Tobak, The og Kaffe ikke skulde bruges af dem, saasom Verden bruger dem. Bismænd, naar de indrømme, hvad de kende, vil lære os det jamme. Visdommen kommer fra Gud, og al Sandhed er indbesjattet

i hans evige Evangelium. Vi kunne let undskyldte os for Mennesker, i vor Undvigelse fra at efterkomme Visdomsordet, men Herren kender Hjertet og Samvittigheden. Loven er „aspasjet efter de svages og svagestes Forsatning blandt de Hellige,“ sagde Profeten, og Tusinder bevidne i Dag Sandheden heraf af egen Erfaring. Loven er gældende for alle de Hellige, thi Herren gør ikke en særskilt Lov for hvert enkelt Individ eller Klasse, men udgiver Love for sit Folk i Almindelighed.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Niels John Torkelsen løses fra at arbejde i Kristiania Konference og beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældste Sven W. Hall løses fra at arbejde i Skaane Konference og beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Ældsterne George A. Peterien, Christian Canutsen og J. P. Christensen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference; Joseph Christofferion, Niels P. Andersen og Hans C. Christensen beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference; Ældste Christian Olsen beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference og Mathias Eridson til at arbejde i Stockholms Konference. Ældsterne Peter Peterjen og Julius C. Andersen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Andreas Peterson,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Filosofien af Evangeliet.

X. Kapitel.

Vantroendes Indvendinger betragtede.

(Fortsat fra Side 350.)

Til saadanne løgnagtige Fabler ville undertiden Gudsfor nægteren ty hen, naar han ønsker at føre en Ordstrid. De synes at glemme, at et Tusind Aar før Skeptikere lærte at vrøble om Krystalsfærer og Springdøre i Bunden af himmelske Oceaner, optegnede dem, som skrev Bibelen, de af Filosofer holdte Samtaler om Stjerner, Skyer og Regn, hvorfra Galileo fik sine første Ideer om Aarsagen til barometriske Fænomener. Regnens Oprindelse, dens Forhold til Opdunstningens Mængde og Maaden, hvorpaa den fordeles ved Kondensering, kunde ikke blive mere

tydeliggjort af Humboldt selv, end disse ere beskrevne af Job, den gamle Filosof, som boede i Uz: „Thi han formindsker Vandets Draaber; de udgøde Regn efter hans Damp, hvilke Skyerne lade nedskyde; de neddrøppe saare over Mennesker.“ (Job. 36, 27.) Aarsagen til denne Oplosning af koldt Vand er lige saa uforklarlig for Nutidens Videnskabsmænd, som den var for Job og Elihu; og om end alle Dunstens elektriske Tiltrækningskræfter vare opdagede, vilde Kundskaben om, „hvordan de tykke Skyer henge,“ kun vises at være, som Bibelen siger: „hans underlige Ting,

som er fuldkommen i al Kundskab." (Joh. 37, 16.) Tre Tusind Aar før Teorien om Pasatvindene blev opklaret af Maury, blev det skrevet i Bibelen: „Vejret gaar steds om og om og farer frem, og Vejret kommer tilbage efter sine Omgange." (Højjang 1, 5.) Aristotinder før Newton, Galileo og Copernikus blev født, skrev Esaias om Jordens Kreds og forholdsvis Uanselighed. Endog Nutidens Navne paa nogle af Himlens Konstellationer vare Fædrene bekendte. „Kan Du binde de Iystelige Syvstjerner eller opløse Orions Reb? (Job 38, 31.)

En af de mest søgte Indvendinger, vantroende tage til, er den, der af dem forstaaes, som om Gud skabte Lys førend Solen, og Solen, Maanen og Stjernerne kun to Dage før Mennesket blev skabt.

De synes at glemme, at det Udtryk „skabe" intetsteds bruges i Forbindelse med Tilberedelsen af Jorden som Bolig for Mennesket. Ved at læse med Opmærksomhed vil man straks se, at det Mørke, der omtales i det første af Bibelens Kapitler, kun havde Henhyn til denne Planet. Der findes ikke paa noget Sted i den hellige Skrift den mindste Hentydning til, at nogen anden Planet, eller Stjerne var indhyllet i Mørke paa den Tid. Tværtimod lære vi paa det bestemteste, at de Undergerninger, Gud dengang gjorde paa denne Jord, kunde tydelig ses midt iblandt den dejligste Belysning af andre Kloder: „Der Morgen-Stjerner sang tillige, og alle Guds Børn raabte for Glæde," da Jorden brød frem af dens oprindelige Mørke.

Gaaſte viſt ſe vi af Bibelen, at denne Jord var belyſt paa en Tid, naar Solen ikke kunde ſes fra vor Klodes Overflade. Om nu nogen vil paatage ſig at foragte Bibelen, fordi den

omtaler Sol uden Solſkin — thi dette gøre Skeptikere almindeligviſ — hvad vilde han ſige om det Lys, der eksisterer midt i en tyk Laage. For at forſtaa hvorledes der kan være Dag uden Solſkin, behøve vi kun at tænke os hele Jorden indhyllet i Damp, ſaa ſom Humboldt ſkriver om en Del af Peru: „En tyk Laage formørker Himmelen i diſe Egne i mange Maaneder. Naar Solen tilfældigviſ kommer til Synne om Dagen, kaſter den ingen Straaler gennem Laagen, men ſer ud, ſom naar man i klart Vejr ſer den igennem mørkt Glas. I Følge hvad den nyere Tids Geologi lærer os om Atmosfærens Beſtaffenhed i Urtiden, maa dens oprindelige Beſtaffenhed have været meget ugunſtig for Lyſets Gennemſtrømning. (Humboldt. Cosmos, Vol. III, p. 139)

Dr. Dana nærer tilſhneladende den ſamme Anſkuelse. I ſin Omhandling om Stenkulletſ Oprindelse og de forunderlige Plantevækſter, der florerede paa Jorden i den Tidſperiode, og hvis Levninger findes indſluttede i Kullenes Stenlag, ſiger han: „I det Stille Hav, veſtenfor Chilis Kſt, ligger en Ø, der kaldes Chiloe, hvor det regner 300 Dage om Aaret, og hvor Solens Lys er udelukt paa Grund af en vedbarende Laage. Paa denne Ø danne træagtige Bregner ſtore Skove, i hvis Skygge andre mindre Bregnearter vokſe paa en moſeagtig Jordbund, og en Mængde Plantearter florerer der, ſom meget ligne dem, hvis Levninger findes i Kulgangene." (Manual of Geologi, 1880.) Saaledes ſtemmer Videnskaben overens med Guds Ord.

En anden af den vantroendes meſt aubragte Teorier er Naturens Enſformighed. „Hvorledes", ſpørger han, „bliver Løftet om Kriſti Komme paa Dommeday; thi ſiden Fædrene henſov,

vedblev alting at gaa, ligesom det gjorde fra Verdens Begyndelse? Men ved Undersøgelse opklarer Astronomien denne Skuffelse, udfolder Naturens Gang at være en Følgerække af Katastrofer, fremstiller for vore Øjne andre Verdeners Udslæggelse ved Ild, og spørger: Hvorfor skulde vor Sol være ulig andre Sole? Kort sagt, der er intet vedvarende i Himlen mere end paa Jorden, men en bestandig Omskiftelse er Solens og Stjernernes Skæbne.

Maaske det vilde være passende at gengive enkelte Tilfælde:

Den 11te November 1572, da den berømte danske Astronom, Tycho Brahe gik over en Mark, blev han forbauset ved at se en ny Stjerne i Cassiopias Konstellation, der straaede med en Klarhed, ganske ualmindelig i den Del af Himmelhvælvingen. I den Formodning, at noget maaske fejlede hans Øje, gik han ind til nogle Bønder for at spørge dem, om de havde set den, og fandt dem ligeledes i Beundring over den mærkelige Stjerne. Han gik derpaa til sit Teleskop, og stillede det paa Stjernen, som derefter ikke syntes at flytte sig. For nogen Tid tiltog den i Klarhed — overgik endog Sirius og Jupiter i Glæde — saa at den kunde ses af gode Øjne midt om Dagen. Efterat have naaet sit Højdepunkt i Klarhed, forsvandt den igen gradvis, medens dens Udseende var afvekslende

den samme, man ser, naar en stor Brand gradvis udslukkes, og tilsidst gik den aldeles af Synne. Det er umuligt at forestille sig noget mere forstrækkeligt, end en Brand, der kunde gøre sig synlig i en saa umaadelig Afstand.

Sir John Herschell beskriver Stjernen, Eta Argus, som i Aaret 1837 undergik lignende Forandringer. Humboldt giver en Liste af 24 saadanne Stjerner, hvis Forandringer ere blevne optegnede og spørger: „Hvorfor skulde vor Sol være anderledes end andre Sole?“ „Hvad vi ikke længere kunne se, er ikke derfor tilintetgjort. Det er kun en Overgang af Bestanddele til en anden Stikelse — til Blandinger, der ere underlagte nye Paavirkninger. Mørke kosmiske Legemer kunne, formedelsst en ny Paavirkning af Lys, igen blive lysende.“ (Cosmos, Vol. III, page 232.)

Nicholl kommer til en Beslutning i følgende betydningsfulde Ord: „Lys er ikke mere selvstændigt i Solen, end i Tychos forsvindende Stjerne; og ligesom for den og andre Stjerner kan den Dag ogjaa komme, naar Solen ikke længer behøver at skinne. Det Skul som indhyller Fremtiden havde ogjaa Fortiden i sit Skød.“ (Solar System, page 190.)

Guds Ords Modstandere finde i det forbauende Tydelighed en uigennemtrængelig Rustning, hvilket ses af, hvad vi have omhandlet.

XI. Kapitel.

Moses og Nutidens Videnskab.

Videnskab og Religion gaa Haand i Haand. — Solen er en mørk Klode. — Pletter paa Solen. — Forskellige Lyskilder. — Oprindelige Ocean. — Tidligste Atmosfæres Tæthed. — Kulperiodens Plantevækst alle Vegne ens. — Klimaets Ensformighed.

Der er en Klasse af Aspiranter for Belevenhed, der ikke ville kendes ved nogen, hvis Klædedragt ikke er efter

deres egen Smag, eller hvad de antage for at være den højere Klasse's Mode. Der siges jaaledes om en rig Brygger-

frue, som boede i Glasgow, at hun en Dag klædte sig meget stadselig i fint Silketøj og Kniplinger, og straalende af Juveler lod sig køre en Tur i sin Karet. I Nærheden af Balmoral kørte hun forbi en Dame, der var tarveligt klædt i Gingham og med et graat Sjæl for Overstykke, og som var i Færd med at plukke en Buket vilde Blomster ved en Hæk. Da Kareten kørte forbi med sin fine Passager, modtog denne et venligt „God Morgen“ fra Damen ved Hækken, hvortil hun kun svarede med et stolt Raft med Hovedet. Da hun senere fik at vide, hvem Damen var, som hilsende hende, ærgrede hun sig over at have mistet denne gode Lejlighed til at stifte Bekendtskab med Dronning Victoria. Paa lignende Maade afflaa mange selvkløge det Tilbud, at gøres bekendt med Bibelens uroffelige Sandheder, fordi den ikke er indhyllet i Mystik ligesom den almindelig anerkendte Videnskab, men aabenbarer sig i et ligefremt fatteligt Sprog, som almindelige Fornuftvæsener, for hvem den var skreven, let kunne forstaa.

I de senere Aar er det første Kapitel af Bibelen bleven antastet af Videnskabsmænd paa en Maade, der har ledet nogle Kristne og andre, der ellers tro paa det gamle Testamente, til at fæste Mistro til dette Kapitels Rigtighed, medens nogle af Verdens Bismænd have gjort sig megen Hovedbrud med at faa dets Ord forklaret saaledes, at det nogenlunde kunde harmonere med Kløgtmænds Anskuelse; og den Umage, de i nogle Tilfælde have gjort sig, er høist beklagelig. Vi tro ikke, at alt, hvad der kaldes Videnskab, er paalideligt. Sand Videnskab er uimodstaaelig, men meget af hvad, der kaldes Videnskab, er kun Teori. I de lærdes Optegnelser angaaende Jordens Grundstene, saavel som geologiske Begivenheder og

Tidsperioder, er der en stor Del af Teori og Formodning blandet med bevisliggjorte Principper og Sandheder. Desuagtet tro vi, at der ikke er nogen Modstrid mellem Mose Beretning om Skabelsen og Teorier om Stjerne-taagerne, hvilken nu er blandt Videnskabsmænd den mest antagne Teori.

Bibelen erklærer: „I Begyndelsen skabte Gud Himlen og Jorden.“ Videnskaben indrømmer, at der var et oprindeligt Ophav. Den verdensberømte Bismand, Herbert Spencer siger: Universet havde sit Udpring i den ukendte Skabelses Kilde. Bibelen siger, at „Jorden var øde og tom, og der var mørkt over Afgrunden“. Videnskaben lærer os at Materie eksisterede uden Form, i en umaadelig fin opløst Tilstand, men bestod dog af alle de Elementer, der nu danne saavel de solide som de flydende Dele af Jorden, og medens den var i en saadan Tilstand, var den ikke oplyst. Før Bevægelse var der ingen Lys. Bibelen siger, at „Guds Aand svævede ovenover Vandene“. (Det originale Ord, „Raphim“, mener et ikke solidt, flydende Stof.) Videnskabsmænd indrømme, at Bevægelse, saa vel som Materie, maa have en Aarsag, og at Jorden dengang var et flydende eller bevægeligt Stof eller Vegeme. Saaledes se vi, at Mose Forklaring over denne fjærnt forsvundne Tidsperiode ikke alene er korrekt, men tillige har i sig en saa dyb Betydning, at den uden Tvivl maa være udsprungen af en mer end menneskelig Bisdoms-kilde.

Lader os nu gaa til et andet Kapitel af Naturens Bog og sammenligne det med den næste Tildragelse, Moses beretter: „Og Gud sagde: vorde Lys; og der blev Lys“. Videnskabsmænd indrømme, at den første synlige Følge af Bevægelse i den synlige Masse var, at den udgav Lys. Og her vilde det

maaſte ikke være upaſſende at give en nøjagtig Beſkrivelse om Stjernetaage-
teorien.

La Place antog, at Solen engang havde været Kærnen af en uhyre ſtor Stjernetaage, hvis Beſtanddele ſtrafte ſig udenfor, hvad nu er den hderſte Planets Bane, ſom hører til dette Sol-
ſyſtem. I denne Maſſe Materies For-
tætningsperiode — maaſte ved Hjælp af Elektricitetens Indſlydelse — havde den en Bevægelse omkring ſin Tiltræk-
ningskrafts Centrum. Den Tilbojelig-
hed, alle omdrejende Legemer have til at ſlyngeſ bort fra deres Centrum, for-
aarjager, at Dele af denne Maſſe i deres Fortætningsperiode ſkiltes fra
Modermaaſſen og paatog ſig en Form af koncentriſke Ringe, der ſenere ved
Fortætningskraften og elektriſk Indſlydelse dannede ſig til mindre Himmels-
legemer. Diſſe Maſſer, der ſiden bleve de nuværende Planeter, efterhaanden ſom de undergik Fortætninger ligesom
Modermaaſſen og ſkiltes fra deres bort-
ſjernede Dele, bleve de omgibne af lig-
nende koncentriſke Ringe, hvilket ogjaa i Tidernes Løb traf ſig ſammen ſom
Biplaneter eller Maaner omhængende de forſkellige planetiſke Maſſer. Som
Beviſ herpaa henviſes man til Planeten Saturn, der med det ſamme viſer os,
at Skabelſes Værket endnu gaar for ſig. Som vel bekendt er denne Planet omgivet af et omdrejende Belte, der
beſtaar af flere, tydelige fra hinanden adſkilte hele Ringe.

Medens vantroende drive Spot med
Ideen om Lys uden Solen, har dog den nyere Tids Videnskaber udviklet
dette ſtore Under, at endog i Dag er Solens Klode ikke en Lyskilde for ſig
ſelv, meget mindre for andre Kloder, at Lys i Virkelighed ikke har mere For-

bindelse med Solens Klode, end det har med en Uſteſtage. Solen beſtaar for Størſtedelen af en mørk Klode lig vor Jord og de andre Planeter, om-
giben af to Atmosfærer af umaadelig Dybde; den nærmefte Solen er meget tæt og dunſtholdig lig Jordens, og den hderſte beſtaar af ſtarke elektriſke og ſoſforiſte Beſtyrer, der give Lys til ſaa mange omkringsvævende Kloder. Denne lyſende Atmosfære eller Fotoſfære, ſom den ogjaa kaldeſ, er langt fra uadſkille-
lig fra ſelve Kloden indenfor, ej heller er den i mindſte Grad ſolid, men er udſat for vidt udſtraakte Forandringer og voldsomme Bevægelſer, og under-
tiden ſlyngeſ, eller hvirvler ſig til Side, og ſaaledes blotter den dybt nedenfor liggende mørke Klode for
Aſtronomernes Teleſkop, ja endog for det blotte Øje.

I Aaret 1843 lod en Plet ſig ſe, hvilken i Følge Aſtronom Schwabes Maalen var ikke mindre end 74,816 Mile lang. Den 15de Marts 1858 havde Jagttagerne af den ſtore Solformørkelse Lejlighed til at beſkue en Plet, der var 107,520 Mile bred. Men det allermærk-
værdigſte Syn af Solen var det, man ſaa den 25de September 1870. En af de Abninger, man ſaa, var ſtor nok til at lade atten Kloder af Størrelſe ſom vor Jord gaa ind igennem den paa en Gang ved ſiden af hverandre uden dog at fylde Hullet.

Videnskabens nyefte Opdagelſer gaa ud paa at beviſe, at Solens Lys er kun lidet jynlig paa dens egen Klode, og at der ikke ekſisterer noget ſaadant ſom Solens Varme. Det, ſom almindeligviſ kaldeſ ſaaledes, er kun en Varme der hidrører fra Lysſtrømmenes Gnidning paa Atmosfæren eller fra deres Stød mod Jorden. (Fortſættelſe.)

Livet er værd at leve.

Livet er vel værd at leve, min Ven,
 Om vi kun Livet forstaa.
 Solen fra Skyen vil smile igen —
 Stormen en Ende vil faa.
 Skyen, der Solen berøver sin Pragt,
 Vædsker den tørstige Jord.
 Atter dog Solen frembryder med Magt,
 Spreder paa Marken sit Flor.

Sorg er nødvendig som Regnen fra Sky —
 Taarer os bringe til Gud;
 Hjertet bevæges og vendes paany
 Hen imod Skaberens Bud;
 Tanken genkalder vort himmelske Hjem,
 Længsel opstaar i vort Bryst,
 Hisset at samles og frydes med dem,
 Som er vor Glæde og Trøst.

Livet er vel værd at eje, min Ven,
 Om ret Du bruger Din Tid.
 Dagen, som viger, ej kommer igen —
 Brug den med Alvor og Flid!
 Armod formildest ved trøstende Ord —
 Byrden kan lettes ved dem;
 Kærlighed danner en Himmel paa Jord,
 Fører til Himlen os hjem.

F. C.

Dødsfald.

J Preston, Idaho, hensov i Døden efter 14 Dages Lidelse af Nervefeber
 Jens Thomsen Gundersen, som var født i Esbjerg, Danmark, den 24de Maj 1860.

Indhold.

Tale af Præsident Lorenzo Snow	353	Visdomsordet	361
Fra min Dagbog	357	Afløsning og Bestikkelse	363
Moralitet og Religion	359	Filosofien af Evangeliet	363
Red. Bem.:		Boesi, Livet er værd at leve	368
Hjemmet	360	Dødsfald	368

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **Andreas Petersen**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
 Trykt hos F. C. Bording (B. Peterjen).